

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES BLANCHARD

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ!...

—Θέλεις να σου αφηγηθώ μια αίσθηματική περιπέτεια της ζωής μου;... Καταλαβαίνω, νεαρέ μου δημοσιογράφε, καταλαβαίνω... Η εφημερίδα σου θέλει να δημοσιεύσει ένα νόστιμο ανέκδοτο από τη ζωή του διασήμου—όπως με λένε—ζωγράφου Γκυ Λατούρ, ο οποίος έγινε χθές μέλος της Ακαδημίας Καλών Τεχνών... Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Το άγνωστο σάς κοινόν ενδιαφέρει πάντα για την ιδιωτική ζωή των προσωπικοτήτων της ημέρας... "Ας εϊνε, δέν θά σου χαλάσω τὸ χατήρι... Θά σου ἀφηγηθῶ μιὰ θλιβερὴ αἰσθηματικὴ περιπέτειά μου... Θά σου πῶ γιατί δέν παντρεύτηκα... Ξγάλε τὸ μπλόκ σου, νεαρέ μου, καὶ κράτα σημειώσεις...

»Ἡ ἱστορία αὐτὴ, ἔγινε πρὶν ἀπὸ σαράντα περίπου χρόνια, μόλις εἶχα βγάλει τὸ Πολυτεχνεῖο... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν ἕνας δειλός, ντροπαλὸς καὶ ἀδέξιος νέος, ἕνας ιδεώδης τύπος βλακός...—Μὴ διαμαρτύρεσαι, παιδί μου, δέν σου λέω ὑπερβολές!...—Φοβόμουν τὴ συναναστροφή τῶν ἡλικιωμένων προσώπων, καὶ ὅταν μὲ κύτταζαν τὰ κορίτσια, κοκκίνιζα καὶ δέν μπορούσα ν' ἀρθρώσω τρία λόγια στὴ σειρά, ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου...

»Μιὰ μέρα, ἡ κυρία ντὲ Μάνγκ, μιὰ χήρα ὑπερώριμη καὶ φίλη μιᾶς θείας μου, μὲ κάλεσε νὰ περάσω δεκαπέντε μέρες στὸ κτήμα της, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Τουρραίνης. Δέν ἔχασα τὴν ἐυκαιρία αὐτὴ νὰ κάνω ἕνα ταξιδάκι, νὰ ξεκουρασθῶ γιὰ δυὸ βδομάδες, ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀγωνία τῶν ἐξετάσεων, σ' ἕνα ἤρεμο περιβάλλον...

»Ἡ κυρία ντὲ Μάνγκ μοῦ ἔκανε θερμότερη ὑποδοχὴ στὸ ἀρχοντικό γτήμα της, ποῦ ἦταν χτισμένο σ' ἕνα γοπητευτικό τοπίο. Μοῦ παρεχώρησε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα δωμάτια καὶ τὸ ἴδιο κιάλας μεσημέρι μὲ συνέστησε στοὺς ἄλλους καλεσμένους της... Στὴν ἀρχὴ, φοβήθηκα, ὅταν βρέθηκα ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο... Κι' αὐτὸ ποῦ μ' ἔκανε νὰ τὰ χάσω περισσότερο, ἦταν τὸ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν βρισκότουσαν καὶ τρία κορίτσια, μὲ τοὺς νονεῖς των... Τὰ κορίτσια αὐτὰ τὰ ἔλεγον Μαρία, Μπλάνς καὶ Ρόζα καὶ ἦσαν, ὁμοιογενῶς, καὶ τὰ τρία πολὺ ὡραία... Ὅσотно, ἡ ταραχὴ μου δέν ἄσχησε νὰ παραγωγῶσιν τὴ θέσι της σὲ μιὰ γλυκερὰ συνκίνησι, γιατί πῶσα ἔσφηνικά ὅτι εἶχα ἐρωτευθῆ πολλὰ καὶ παρὰφορὰ τὴ Μαρία, χωρίς νὰ ἔξω κι' ἐγὼ πῶς!

»Ἡ μέρες περνοῦσαν καὶ τὸ ἀσθημιά μου γιὰ τὴ Μαρία γι-

νότανε ὀλοένα καὶ πιὸ φλογερό... Ἡ καταραμένη, ὅμως, δειλία μου δέν μ' ἄφηνε νὰ τὸ ἐκδηλώσω... Ἀπεναντίας, προσπαθοῦσα ν' ἀποφεύγω τὸ ἰνδαλμά μου, γιατί κάθε φορὰ πο βρισκόμουν μπροστὰ της, ντρεπόμουν καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν καμικὴ ταραχὴ ποῦ μ' ἔπιανε... Καὶ ἀφοῦ ἀπέφευγα τόσο τὴ κόρη ποῦ ἀγαποῦσα, φαντάζεσαι πειὰ καὶ μόνος σου τί στάκραιο ἀπεναντι τῶν δυὸ ἄλλων κοριτσιῶν, τῆς Μπλάνς καὶ τῆς Ρόζας!..

»Οἱ σημερινοὶ νέοι θὰ γελάσουν ἴσως μαζί μου... Στὰ χρόνια μου, ὅμως, τὸ καταπληκτικό αὐτὸ φαινόμενο τῆς δειλίας ἦταν συνηθέστατο καὶ δέν προκαλοῦσε εἰρωνικά μειδιάματα...

»Τέλος, ἔφτασε ἡ μέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου, χωρίς νὰ τὸ μῆσω νὰ ἐξομολογηθῶ στὴ Μαρία τὴν ἀγάπη μου...

»Τὴν παραμονὴ τῆς τελευταίας μέρας ποῦ θὰ περνοῦσα σὲ κτήμα, ἀπεφάσισα νὰ ζωγραφίσω τὴν πρόσοψιν τοῦ φιλόξενο σπιτιοῦ τῆς κυρίας ντὲ Μάνγκ, γιὰ νὰ διατηρήσω τουλάχιστον μιὰ ἀνάμνησιν ἀπὸ τὸν ἄτυχο αὐτὸν ἐρωτὰ μου... Ξύπνησα, λοιπόν, πρῶτ-πρῶτ, πῆρα τὰ σῦνεργά μου καὶ πῆρα κι' ἔπιασα μιὰ καλὴ θέσι, ἀντίκρου στὸ κτήμα, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ἀποφασισμένος νὰ... περιποιηθῶ μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου στὸ ὁποῖο ἔμενε ἡ Μαρία...

»Τοποθέτησα, λοιπόν, τὸ καθάλιττο μου, ἐφάρμοσα ἐπάνου τοῦ ἕνα τελλάρο, πῆρα τὴν παλέττα μὲ τὰ χρώματα κι' ἔτομαζόμουν ν' ἀρχίσω νὰ σχεδιάζω τὸ κτήμα—ὅταν, ξαφνικὰ εἶδα τὸ ριντῶ τοῦ παραθύρου τῆς Μαρίας, στὸ δεύτερο πάτωμα, ν' ἀνασηκάνεται σιγά-σιγά... Καί, πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι, δὲ δυσκολεύτηκα νὰ δῶ τὴν ἀγαπημένη μου, ἡ ὁποία μὲ παρακολούθοῦσε μὲ μεγάλῃ προσοχῇ...

»Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι. Καὶ μιὰ τρελλὴ ἰδέα—μιὰ ἰδέα, ὅμως, ποῦ τὴν νόμιζα μεγαλοφυᾶ—πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου.

»Ἀρπάξα ἕνα κάρθουνο καὶ ἔγραψα στὸ λευκὸ τελλάρο, μὲ πέλωρια γράμματα, μιὰ φράσιν μιὰ φράσιν ποῦ μοῦ φλόγιζε τόσο καιρὸ τὰ χεῖλη, χωρίς νὰ τολμῶ νὰ τὴν προφέρω!

Σ' ΑΓΑΠΩ!

»Ἐτοτερα, πῆρα τὸ τελλάρο καὶ τὸ σήκωσα ψηλά, γιὰ νὰ δῶ ἂν ἡ Μαρία τὴν ἐρωτικὴν μου ἐξομολόγησι... Τὸ ριντῶ ἔσανάπεσε ἀπότομα. Κατάλαβα ὅτι ἡ Μαρία θὰ εἶχε πληροφορηθῆ, ἐπὶ τέλους, τὰ πραγματικά μου αἰσθήματα... Γελοῦσα μόνος μου καὶ τραγουδοῦσα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου... Καί, ἀφοῦ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ..”

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 8 Μαρτίου 1934

The present lottery is not valid in United States of America

έσθυσα από το τελλάρο τή φράσι «Σ' αγαπώ!», στρώθηκα με κέφι στή δουλειά, άρχισα να σχεδιάζω το αγαπημένο σπίτι που φιλοξενούσε τή Μαρία μου—έλαφρώμενος πειά από ένα βάρος που μου πίεζε τόσο καιρό τήν καρδιά!..

»Η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβω... «Όταν τελείωσα το ταμπελώ, ήμουν έξαιρετικά εύχαριστημένος από τόν εαυτό μου... Το έκανα μερικά άκδηα ρετούς και, ύστερα μάζεψα τα σύνορά μου, για να νυρίσω στο σπίτι. Πλησίαζε ή ώρα του γεματούς... Καταλαβαίνεις, όμως, νεαρέ μου, ότι δέν είχα διόλου όρεξι κείνη τή μέρα... Μιά σκέφι μονάχα μ' άπασχολούσε: Τί ύποδοχη θα μου έκανε ή Μαρία; Τί αίσθημα θα διάβαζα στο πρόσωπό της, μόλις θα τήν έβλεπα μπροστά μου; Έπιδοκιμασίας ή άποδοκιμασίας;... Ποτέ στή ζωή μου δέν θα ξεχάσω τή γλυκειά άγωνία που με βράσινσε τότε...

»Όταν έφτασα σπίτι, ή πρώτη μου δουλειά ήταν ν' ανέβω στο δωμάτιό μου, για να διορθώσω λίγο τήν τουαλέττα μου, πριν μπώ στήν τραπεζαρία. Διάβολε! Έπρεπε να έμφανιστώ κάπως περιποιημένος στήν αγαπημένη μου.

»Μόλις, όμως, μπήκα στο δωμάτιό μου, είδα καταγής τρεις φακέλλους... Θά τους είχαν ρίξει κάτω τήν πόρτα... Τρεις μικρούς, κοιφούς, άρωματισμένους φακέλλους.

»Έσκυψα, παρανεμεμένος, τούς πήρα και τους άνοιξα τόν ένα κατόπιν του άλλου...

»Οι φακέλλοι αύτοι περιείχανε τρία μυλλιέτακια.

»Το πρώτο έλεγε:

«Κί' έγώ σ' αγαπώ! Μουσις να με ζητήσης γυναίκα άπ' τόν πατέρα μου. Είμαι βεβαία ότι δέν θα φέρη καμιά αντίρρηση!..»

»Και το γραμματάκι αύτο έφερε τήν ύπογραφή: Μαρία.

»Το δεύτερο μυλλιέτο έλεγε:

«Σ' αγαπώ κι' έγώ από τήν πρώτη στιγμή που σε γνώρισα! Πρέπει να με ζητήσης από τόν πατέρα μου. Και άν δέν δώσει τή συγκατάθεσί του, ...μυσις να με κλέψης!..»

»Κί' έφερε τήν ύπογραφή: Μ Π Α Ν Σ.

»Τέλος, το τρίτο γραμματάκι έλεγε:

«Κί' έγώ σ' αγαπώ τρελλά... Να με ζητήσης σήμερα κώλας από τόν πατέρα μου... Είμαι πρόθυμη να σ' ακολουθήσω και στήν άγνη του κόσμου!..»

»Και το μυλλιέτακι αύτο έφερε τήν ύπογραφή: Ρ ό ζ α!..

»Τήν έξομολόγησί μου τήν είχαν διαβάσει και τ' άλλα δυο κορίτσια από τα παράθυρά τους—χωρίς να τά προσέξω έγώ, και νόμισαν, ή καθεμιά για λογαριασμό της, ότι σε κείνην άπευθυνόταν το έρωτικό μου ύψωμα!..

»Μου είνε αδύνατο, νεαρέ μου, να σου περιγράψω τόν τρόπο που κατέλαθε τήν ντροπαλή ψυχή μου, όταν αναλογιστκα τις δικαιολογιές και τις ύποσχέσεις που έπρεπε να δώσω και στις τρεις κοπέλλες που έπεσαν θύματα μιάς παρεξηγήσεως!.. Πώς θα αντίκριζα τήν Μπλάνς και τή Ρόζα, πώς θα τους έλεγα ότι έκαναν λάθος, ότι δέν τις αγαπούσα, ότι ή έρωτική μου έκείνη έξομολόγησι προοριζότανε για μία άλλη... Έγώ που δέν τολμούσα να κυττάζω καλά στα μάτια μία νεώ, που θα εύρισμα τή δύναμη να κάνω με δυο κορίτσια μία συζήτηση σ' ένα θέμα τόσο λεπτό...

»Ναι, ό τρόμος που με κυρίευσε τότε, δέν διέφερε διόλου από ένα πανικό... Το μόνο πράγμα που μπόρεσα τότε να σκεπτό, ήταν ότι μια έλπιδα σωτηρίας μου έμενε: να φύγω μία ώρα άρχητερα από κείνο το σπίτι, χωρίς να δώσω τήν παραμικρή εξήγησι, να έξασφραμιστώ, να γίνω κανός, έγκαταλείποντας και τις τρεις συγχρόνως κατακτήσεις που έκανα, χωρίς να το ύποπτεύωμαι!..

«Έγώ άμφέβαλα άν θα με είχε προσέξει έστω και μία από τις τρεις κοπέλλες—και, ξαφνικά, μάθαινα ότι με είχαν έρωτευθί τρελλά και ή τρεις τους!..

»Η ανέλπιστη αύτη εύτυχία μου φάνηκε, μέσα στήν παραζάλη μου, σαν τή μεγαλύτερη συμφορά που μπορεί να βρη ένα άνθρωπο!..

»Και, χωρίς να χάνω καιρό, έτοιμασα άμέσως τις βαλίτσες μου και έφυγα από το σπίτι τρέχοντας—σαν τρελλός, σαν κλέφτης!..

»Όταν ξαναβρέθηκα σπίτι μου, στο Παρίσι, άρχισα να νοιώθω, άν όχι ντροπή, τουλάχιστον τύψεις

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1800

Οι Κινέζοι έγνωρίζαν τήν χρσί τής πυξίδος από τα 2602 π. Χ.

Οι Φοίνικες κατασκευάζανε γυάλινα αντικείμενα από τα 1640 π. Χ.

Οι Λυδοί, είχαν χρυσά νομίσματα άπ' τα 1500 π. Χ.

Οι Κινέζοι μεταχειρίζονταν τόν γνώμονα άπ' τα 1109 π. Χ.

Στήν Πέργαμο κατασκευασθήκανε τα πρώτα χαλικά κατά το 321 π. Χ.

Οι Αιγύπτιοι χρησιμοποίησανε ύδραυλικά έργαλεία κατά το 284 π. Χ.

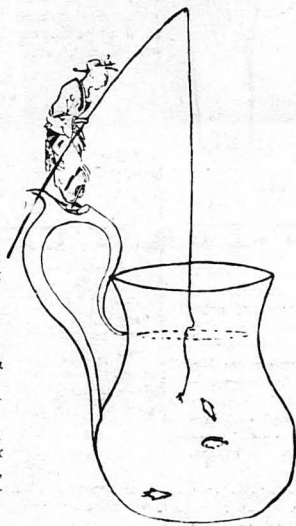
Τις πρώτες του εφευρέσεις ό Αρχιμήδης τις έκανε στα 220 π. Χ.

Στήν Κίνα κατασκευάσθηκε χαρτί από μετάξι κατά το 201 π. Χ.

Το μασαϊκόν εφευρέθη έκατό χρόνια π. Χ.

Το άστρονομικόν σύστημα κατά το 140 μ. Χ.

Οι άτιμόμολοι στήν Άραβία κατά το 650. Το Έλληνικόν πύρ του Καλλινίκου κατά το 670. Το οινόπνευμα κατά το 850. Ο Τύπος, στήν Κίνα, κατά το 939. Οι Άραβικοί άριθμοί κατά το 990. Το ώρολόγιο Ζελμπερ κατά το 992. Οι μουσικοί τόνοι κατά το 1024. Το χαρτί από ύφάσματα κατά το 1175. Η μπαρούτη στα 1294. Το τηλεσκόπιο στα 1296. Το πυροβόλον στα 1338. Η κασιτέρωση τών καθρεπτόν στα 1346. Τα μεγάλια πυροβόλα στα 1346. Η έλαιογραφία στα 1415. Η Άμερική στα 1492. Το σύστημα του Καπνίκου στα 1500. Η ζάχαρις από κοκκινόγούλα στα 1603. Οι λογαριασμοί στα 1600. Η κυκλοφορία του αίματος στα 1608. Οι νόμοι του συστήματος Κέπλερ στα 1610. Το μικροσκόπιο στα 1621. Το θερμόμετρο στα 1621. Το βαρόμετρο στα 1626 κτλ. κτλ.

συνειδήσεως για τή διαγωγή μου... Θεορούσα, πρό παντός, άσυγχώρητο τόν εαυτό μου, έπειδή, πριν φύγω, δέν εύχαριστίσα μ' ένα γράμμα τήν κυρία ντέ Μάνγκ, για όλες τις περιποιήσεις που μου έκανε τόν καιρό που έμεινα στο σπίτι της... Και άρχισα να σκέπτομαι σοβαρά ότι έπρεπε να της γράψω και να δικαιολογηθώ κατά ένα τρόπο για τήν άπρόσπη φυγή μου, αλλά με πρόλαθε κείνη με μία έπιστολή της...

»Το γράμμα αύτο έλεγε:

«Αγαπητέ μου φίλε, «Είδα πολλούς ντροπαλούς νεούς στή ζωή μου, όσιολόγο ήμωσ ότι έσεις τούς ξεπερνάτε όλους! Ο πρωτότατος τρόπος, που μεταχειριστήκατε για να μου εξομώσετε τα αδήματά σας, ήταν ήδη λίγο ύπερβολικός... Άλλ' αύτο που κινάτε ύστερα, να έξαμεινωσθήτε δηλαδή, χωρίς ν' ακούσετε τήν απάντησί μου στήν έξομολόγησί σας, ύπερβαίνει κάθε όριο!.. «Όπως κι' άν έχει το πρήγμα, είμαι άκόμα πρόθυμη, έπειδή μου είσθε πολύ συμπαθητικός και παρη τή μεγάλη διαφορά τής ηλικίας μας... να συζητήσω μαζί σας το ένδεχόμενο ενός γάμου, κτλ.»

»Τήν έγγραφω έρωτική μου έξομολόγησι τήν είχε διαβάσει και ή κυρία ντέ Μάνγκ, ή όποία θα βρέθηκε κατά τύχη τότε κοντά στο παράθυρό της!..

». Νά, λοιπόν, νεαρέ μου φίλε, ειπε συμπερασματικά ό διάσμος ζωγράφος, γιατί δέν παντρεύτηκα... Ο πόνος που δοκίμασα, έπειδή μπλέχτηκα χωρίς να το θέλω σε μία κωμικοτραγική ιστορία και δέν μπόρεσα να πάρω γυναίκα έκείνην που αγαπούσα πραγματικά, μ' έκανε να μη βρω από τότε ενδιαφέρουσα καμιά άλλη κοπέλλα... Καί πέρασα τή ζωή μου με τή θλιβερή ανάμνησι μιάς δονζουανικής περιπέτειας, που δέν μ' έκανε διόλου εύτυχισμένο!..»

